

PROLOOG

De duisternis was neergedaald over Manassas en het donker van de landelijke omgeving gonsde van de nachtelijke geluiden toen Bourne door het bos sloop dat langs de ‘boerderij’ lag van generaal Norman Swayne. Vogels fladderden geschrokken op uit hun schuilplaatsen; kraaien ontwaakten in de bomen en krasten hun alarmkreten om vervolgens weer te zwijgen, alsof ze een bosbewoner herkenden die uit was op voedsel.

Manassas! Hier lag de sleutel! De sleutel die de onderaardse deur zou ontsluiten die leidde naar Carlos de Jakhals, de huurmoordenaar die niets liever wilde dan David Webb en zijn gezin vernietigen... Webb! *Laat me met rust, David!* Jason Bourne kreet weergalmd door zijn hoofd. *Laat mij de killer zijn die jij niet kunt zijn!*

Met elke moeizame knipbeweging om door de dichte hoge omheining van draad te komen, werd hij weer doordrongen van het overduidelijke, het onvermijdelijke, bevestigd door zijn zware ademhaling en het zweet op zijn voorhoofd. Hoe hard hij ook probeerde – niet fanatiek maar in elk geval vol toewijding – zijn lichaam redelijk in vorm te houden, hij was pas de vijftig gepasseerd. Ook dat was iets waarmee rekening moest worden gehouden, al mocht er niet over gepiekerd worden, en bij elke centimeter die hij zwoegend opschoot, moest hij er helemaal niet aan denken. Het ging om Marie en de kinderen, zijn gezin; er was niets wat hij niet kon als hij er zich maar op toeleigde. David Webb bestond niet langer meer, alleen het roofdier Jason Bourne was er nog.

Hij was erdoorheen! Hij kroop naar binnen en ging staan, snel en instinctmatig zijn uitrusting controlerend met de vingers van beide handen. Wapens: een pistool en bovendien nog een CO₂-verdovingspistool; Zeiss-Icon verrekijker; een jachtmes in een schede. Meer had het roofdier niet nodig, want hij bevond zich nu achter de linies in vijandelijk gebied, de vijand die hem naar Carlos zou leiden.

Medusa. Het bataljon vol gajes uit Vietnam, de nergens beschreven, nooit gesanctioneerde, nooit erkende verzameling van moordenaars en boeven die door de oerwouden van Zuidoost-Azië zwierven, op aanwijzingen van het hoofdkwartier in Saigon, de oorspronkelijke doodsbrigades die Saigon meer inlichtingen bezorgden dan alle gevechtspatrouilles samen. Jason Bourne was ontstaan uit Medusa en David Webb was nog maar een vage herinnering een geleerde die al eens een vrouw had gehad, die kinderen had gehad, allemaal afgeslacht.

Generaal Norman Swayne had een van de hoogste rangen bekleed op het hoofdkwartier van Saigon, de enige man die Medusa bevoor-

raadde. En nu was er een nieuw Medusa – anders, groots opgezet, het vleesgeworden kwaad gehuld in een mantel van tijdelijk fatsoen, bezig hele brokken van de wereldeconomie te zoeken en te vernietigen, alles voor het heil van een paar mensen. Alles werd gefinancierd door de winsten van een bataljon rotzakken uit het verre verleden, nergens beschreven, nergens erkend, uit de historie verwijderd. De moderne Medusa was de brug naar Carlos de Jakhals. De huurmoordenaar zou de opdrachtgevers onweerstaanbaar vinden als cliënten en van beide kanten zou de dood worden geëist van Jason Bourne. Dát moest gebeuren! En om dat te laten gebeuren moest Bourne de geheimen ontdekken die verborgen lagen binnen het terrein dat behoorde aan generaal Swayne, hoofd van alle inkopen van het Pentagon, een man in paniek met een kleine tatoeage op de binnenkant van zijn onderarm. Een man van Medusa.

Geluidloos en zonder waarschuwing stormde een zwarte dobermann door het dichte struikgewas, dol van woede. Jason rukte het verdovingspistool uit de nylon holster toen de kwijlende hond met blikkerende tanden aanviel op zijn onderlijf. Hij schoot in de kop; het pijltje had direct uitwerking. Hij hield het bewusteloze lijf in zijn armen en liet het op de grond zakken.

Snij hem de keel af! weergalmde het weer zwijgend door Jasons hoofd.

Nee, wierp zijn andere ego, David Webb, tegen. De schuld ligt bij de trainer, niet bij het dier.

Laat me met rust, David!

In een wilde kakofonie van geluiden, als door razernij gegrepen, golfde de menigte door het pretpark in de landelijke omgeving van Baltimore. Het was een zwoele zomeravond en bij bijna iedereen droop het zweet van het gezicht. De uitzondering vormden de kermisgangers die gillend over de top van een achtbaan de diepte indoken, of zich krijsend omlaag stortten in torpedovormige bootjes, door kronkelige goten vol snelstromend water. Op het middenpad, onder het licht van helgekleurde, als bezeten flikkerende lampen, schetterde ooverdovende muziek uit een overvloed aan luidsprekers – orgelmuziek *presto*, marsen *prestissimo*. Standwerkers gilden boven het lawaai uit bij het aanprijzen van hun waren, terwijl de donkere hemel nu en dan werd verlicht door vuurwerkfontein die onder daverende knallen werden uitgebraakt boven een aangrenzend donker meertje. Heldere Romeinse kaarsen, verblindend felle lichtflitsen.

Voor de krachtmachines stonden mannen met vertrokken gezichten en opgezette stierennekken uitzinnig en vaak vergeefs te proberen hun mannelijkheid te bewijzen. Zware houten hamers dreunden neer op de pinnen en slaagden er maar zelden in het gewicht van de kop van jut met een knal tot boven aan de paal te brengen.

Ertegenover gilden anderen, met een enthousiasme dat iets dreigends had, terwijl ze in hun botsautootjes bonkten tegen de krioelende wagentjes om hen heen. Elke botsing was een uiting van triomferende agressie, elke agressor voelde zich even de cowboy van het witte doek, die alle denkbare tegenslagen overwint. *Gunfight at O.K. Corral* om 21.27, in een conflict zonder enige betekenis.

Verderop stond een kraam in het teken van de gewelddadige dood, een schiettent die maar weinig leek op de tamme versie met vrij onschuldige luchtbuksen van fancy-fairs en boerenkermessen. Dit was een bonte verzameling van het meest dodelijke moderne wapentuig. Er waren nagemaakte versies bij van de MAC-10 en Uzi-machinepistolen, raketwerpers op metalen frame en antitank-bazooka's en ten slotte nog een angstaanjagend model van een vlammenwerper die schelle, rechte lichtstralen uitwierp door kolkende rookwolken. En opnieuw stroomde het zweet van de gezichten, rolden druppels over fanatiek oplichtende ogen en langs gestrekte nekken – mannen, vrouwen en kinderen met vertrokken gelaatstrekken, alsof iedereen zijn of haar meest gehate vijand onder vuur nam – echtgenoten, ouders en kinderen – om 21.29, in een pretpark dat eigenlijk als thema *geweld* hoorde te hebben. Onverminderd en ongegrond, de mens tegen zichzelf en tegen alles wat hem vijandig was, het meest natuurlijk zijn eigen angstgevoelens.

Een slanke gestalte met in de rechterhand een stok, liep hinkend langs een kraam waar een ruziemakende rij opgewonden klanten pijltjes met scherpe punten gooide naar ballonnen waarop de gezichten van bekende persoonlijkheden waren afgebeeld. Het ploffen van de rubberkoppen leidde tot heftige woordenwisselingen tussen voor- en tegenstanders van de slappe overblijfselen van politieke figuren. De man hinkte verder over het middenpad. Hij tuurde door de opeengepakte massa's heen alsof hij op zoek was naar een specifieke plaats in een druk en onbekend stadsdeel. Hij droeg gemakkelijke maar nette kleren, een colbertje en een sporthemd, alsof de drukkende hitte hem niets deed en het jasje op een of andere manier noodzakelijk was. Zijn gezicht was het vriendelijke gelaat van een man op middelbare leeftijd, maar doorgroefd met voortijdige rimpels en diepe wallen onder de ogen. Alles wees erop dat ze meer waren veroorzaakt door het leven dat hij had geleid dan door de jaren. Hij heette Alexander Conklin en hij was een gepensioneerd geheim agent van de CIA. Op dit moment was hij ongerust en zat hij behoorlijk in zijn rats. Hij wilde op dit uur niet op deze plaats zijn, en hij kon zich niet voorstellen wat voor ramp er had plaatsgevonden die hem dwong daar te zijn.

Hij naderde de dolle bende bij de schiettent, hield eensklaps zijn adem in en bleef stokstijf staan, zijn ogen gericht op een rijzige, kalende man van ongeveer zijn eigen leeftijd, met een gestreept jasje los over de schouder. *Morris Panov* liep vanaf de tegenoverliggende richting naar de rumoerige balie van de schiettent! Waaróm? Wat was er *gebeurd*? Conklin draaide zijn hoofd naar alle kanten, zijn ogen zochten alle gezichten en lichamen af omdat hij instinctmatig voelde dat de psychiater en hij in de gaten werden gehouden. Het was te laat om Panov ervan te weerhouden de plek van de afspraak te bereiken maar misschien *niet* te laat voor hen beiden om nog te ontsnappen!

De gepensioneerde geheim agent greep onder zijn colbertje het kleine Baretta-pistool vast dat hij altijd bij zich droeg. Hij stortte zich hinkend naar voren en zwiepte met zijn stok op de menigte in, ranselend op knieschijven en stompnd in magen, borsten en nieren totdat de stomverbaasde, woedende wandelaars met kreten van schrik uiteenweken en zich schrap zetten voor een rel. Toen snelde hij naar voren, botste met zijn magere lijf tegen de verbaasde dokter aan en schreeuwde tegen Panov, boven het gebrul van de menigte uit: 'Verdómme, wat doe jij hier?'

'Ik neem aan hetzelfde als jij, David, of moet ik misschien *Jason* zeggen? Dat stond er in het telegram.'

'Het is een valstrik!'

Een doordringende gil klonk boven het lawaai van de massa uit.

Zowel Conklin als Panov keken meteen naar de schiettent die maar een paar meter verder lag. Een dikke vrouw met scherpe gelaatstreken was in haar hals geschoten. De menigte raakte in paniek. Conklin draaide zich met een ruk om en probeerde te zien waarvandaan het schot was afgevuurd, maar de verwarring was compleet; hij zag alleen maar weggrennende gestalten. Hij greep Panov vast en duwde hem door de krijsende, uitzinnige lijven heen naar de andere kant van het middenpad en naar de voet van de enorme achtbaan aan het einde van het park, waar opgewonden klanten onder oorverdovend lawaai langzaam opdrongen naar de schiettent.

‘Mijn god!’ gilte Panov. ‘Was dat voor ons beiden bedoeld?’

‘Misschien... ik weet het niet,’ antwoordde de vroegere geheim agent buiten adem terwijl in de verte het geluid van sirenes en politiefluitjes opklonk.

‘Je zei dat het een valstrik was!’

‘Omdat we beiden een krankzinnig telegram hebben gekregen van David waarin hij een naam gebruikte die hij al in vijf jaar niet meer heeft gebruikt – *Jason Bourne!* En als ik me niet vergis stond er in het jouwe ook dat we onder géén beding zijn huis mochten bellen.’

‘Klopt.’

‘Het is een valstrik... Jij kunt je beter bewegen dan ik, Mo, zet er dus maar de sokken in. Maak dat je hier wegkomt – ren als een bezetene en zoek een telefoon. Een openbare telefoon, die niet kan worden afgeluisterd!’

‘Wat?’

‘Bel hem thuis op! Zeg tegen David dat hij Marie en de kinderen pakt en daar als de sodemieter weggaat!’

‘Wat?’

‘Iemand heeft ons gevonden, dokter! Iemand die op zoek is naar Jason Bourne – die al jaren naar hem heeft gezocht en die niet zal ophouden totdat hij hem in zijn vizier heeft... Jij had de leiding toen Davids hersenen één doffe ellende waren en ik heb in Washington alles gedaan om hem en Marie levend uit Hongkong te krijgen... De geheimhouding is doorbroken en ze hebben ons gevonden, Mo. Jou en mij! De enige officieel vastgelegde banden met Jason Bourne, adres en beroep onbekend.’

‘Weet je wel wat je zegt, Alex?’

‘Je kunt er gif op innemen dat ik dat weet... Het is Carlos. Carlos, de Jakhals. Maak dat je hier wegkomt, dokter. Neem contact op met je vroegere patiënt en zeg hem dat hij verdwijnt!’

‘Maar wat moet hij doen?’

‘Ik heb niet veel vrienden, zeker niemand die ik kan vertrouwen,

maar jij wel. Geef hem de naam van iemand, bijvoorbeeld een van je medische vriendjes die dringende telefoontjes krijgt van zijn patiënten, zoals ik jou vroeger belde. Zeg tegen David dat hij hem of haar belt wanneer hij in veiligheid is. Geef hem een codewoord.'

'Een codewoord?'

'Verdomme, Mo, gebruik je hersens toch! Een alias, Jones of Smith...'

'Dat zijn vrij gewone namen...'

'Dan voor mijn part Schickelgruber of Moskowitz! Zeg hem alleen maar dat hij ons moet laten weten waar hij zit!'

'Ik snap het.'

'Maak nou dat je hier wegkomt, en *ga niet naar huis*...! Neem een kamer in het Brookshire in Baltimore, onder de naam... Morris, Philip Morris. Later zoek ik je daar wel op.'

'Wat ben jij van plan te doen?'

'Iets waaraan ik gruwelijk de pest heb... Ik ga zonder mijn stok een kaartje kopen voor die verdomde achtbaan. Niemand zal op zo'n ding naar een kreupele vent gaan zoeken. Ik ben er doodsbang voor maar het is het beste wat ik kan bedenken, al moet ik de hele nacht in dat klereding blijven zitten... Maak nou dat je hier wegkomt! Schiet óp!'

De stationcar reed met grote snelheid naar het zuiden, over een smalle weg door de heuvels van New Hampshire naar de grens van Massachusetts. Aan het stuur zat een lange man met een gespannen blik op zijn markante gezicht. Zijn kaakspieren bewogen onder zijn huid, zijn heldere, lichtblauwe ogen glinsterden vervaarlijk, woedend.

Naast hem zat zijn opvallend knappe vrouw. Het licht van het dashboard wierp een roodachtige gloed op haar kastanjebruine haren. Ze droeg een baby in haar armen, een meisje van acht maanden; op de voorste achterbank lag een ander kind te slapen onder een deken, een blond jongetje van vijf jaar, beschermd tegen onverwacht stoppen door een veiligheidsriem. De vader was David Webb, professor in oosterse wetenschappen, eens lid van de beruchte, nooit genoemde *Medusa*, twee keer opererend onder de legendarische naam van Jason Bourne – huurmoordenaar.

'Ik wist dat het moest gebeuren,' zei Marie St. Jacques Webb, Canadese van geboorte, econome van beroep, redder van David Webb bij toeval. 'Het was enkel een kwestie van tijd.'

'Het is krankzinnig!' fluisterde de chauffeur om de kinderen niet wakker te maken, maar ook zijn fluisterende stemgeluid klonk gespannen. 'Alles is begraven, optimale geheimhouding van de dossiers en de hele rest van die rotzooi ook! Hoe heeft iemand Alex en Mo kunnen vinden?'

‘Dat weten we niet, maar Alex zal gaan zoeken. Je kunt geen betere hebben dan Alex, dat heb je zelf gezegd...’

‘Hij is ten dode opgeschreven... hij is al zo goed als dood,’ viel Webb haar grimmig in de rede.

‘Niet zo voorbarig, David. “Hij is de beste die er ooit is geweest”, dat waren je eigen woorden.’

‘De enige keer dat hij dat niet was, was dertien jaar geleden in Parijs.’

‘Omdat jij beter was...’

‘Nee. Omdat ik niet wist wie ik was, en hij werkte op grond van gegevens die ik helemaal niet kende. Hij nam aan dat ik het was daarginds, maar ik kende mezelf niet, daarom kon ik niet volgens zijn draaiboek reageren... Hij is nog steeds de beste. In Hongkong heeft hij ons beiden het leven gered.’

‘Dan zeg je dus hetzelfde als ik: we zijn in goede handen.’

‘In die van Alex wel, van Mo niet. Die arme, aardige kerel is zo goed als dood. Ze pakken hem en ze zullen hem breken!’

‘Ik weet zeker dat hij alles wat hij over ons weet zal meenemen in zijn graf.’

‘Ze laten hem geen keus. Ze spuiten hem plat met waarheidsserum en dan komt zijn hele leven op tape te staan. Vervolgens vermoorden ze hem en gaan achter mij aan... achter ons, en daarom gaan jij en de kinderen naar het zuiden toe. Naar de Caribische Zee.’

‘Hen stuur ik wel, schat. Ik ga niet.’

‘Wil je daar nou eens over ophouden! Toen Jamie werd geboren zijn we het daarover eens geworden. Daarom hebben we dat huis daar gekocht, daarom hebben we zo ongeveer de ziel van je jongste broer gekocht om het voor ons te beheren... En hij heeft er nog behoorlijk wat van gemaakt ook. We hebben nu voor vijftig procent belang in een goedlopend hotel aan een landweggetje op een eiland waarvan niemand ooit had gehoord, tot die Canadese rommelaar er landde in een watervliegtuig.’

‘Johnny is altijd al een ondernemend type geweest. Pa heeft eens ooit gezegd dat hij een halfdooie koe kon verkopen als een prima fokstier en dat niemand de onderdelen zou controleren.’

‘Waar het om gaat is dat hij van jou houdt... en van de kinderen. Ik reken bovendien erop dat die wilde jongen... doet er niet toe, ik vertrouw op Johnny.’

‘Je mag dan zoveel fiducia hebben in mijn jongste broer, je richtinggevoel is minder goed te vertrouwen. Je bent net de afslag naar de bungalow voorbijgereden.’

‘Verdomme!’ riep Webb. Hij remde en keerde de auto honderd-

tachtig graden. ‘Mórgen! Jij en Jamie en Alison gaan naar Logan Airport. Naar het eiland!’

‘We hebben het er nog wel over, David.’

‘Er valt niks te bespreken.’ Webb haalde diep en regelmatig adem tot hij ongewoon rustig werd. ‘Ik heb dit allemaal al eens meegeemaakt,’ zei hij zacht.

Marie keek naar haar man, naar zijn ineens rustige gezicht dat zichtbaar was in het vage schijnsel van de dashboardlichten. Wat ze zag joeg haar veel meer angst aan dan het spookbeeld van de Jakhals. Ze keek niet naar de vriendelijke professor die David Webb heette. In zijn plaats zag ze een man van wie beiden dachten dat hij voorgoed uit hun leven was verdwenen.

2

Alexander Conklin greep zijn stok steviger vast toen hij hinkend de vergaderzaal van de CIA in Langley binnenkwam. Er stond een lange imponerende tafel, groot genoeg voor dertig mensen. Er zaten er echter maar drie, aan het hoofd de grijsharige DCI, directeur Centrale Inlichtingen. Noch hij, noch zijn beide plaatsvervangende directeuren leken erg ingenomen met het bezoek van Conklin. De begroeting was koel en in plaats van de stoel te nemen die kennelijk voor hem was bestemd, naast de CIA-functionaris links van de DCI, trok Conklin de stoel aan het uiteinde achteruit, ging zitten en tikte fel met zijn stok tegen de rand van de tafel.

‘We hebben elkaar begroet. Kunnen we verder al het geouwehoer overslaan, heren?’

‘U kunt dat moeilijk een beleefde of vriendelijke manier noemen om te beginnen, meneer Conklin,’ merkte de directeur op.

‘Ik ben ook helemaal niet in de stemming voor beleefdheid of vriendelijkheid, menéér. Ik wil alleen maar weten waarom waterdichte Vier-Nul-voorschriften genegeerd werden en hoogst vertrouwelijke informatie vrij werd gegeven die een aantal levens in gevaar brengt, waaronder ook het mijne!’

‘Dat is buitengewoon gróf, Alex!’ interrumpeerde een van de twee plaatsvervaarders.

‘Er klopt geen barst van!’ voegde de andere eraan toe. ‘Zoiets is onmogelijk, en dat weet je best!’

‘Ik weet het niet en het is gebeurd en ik zal jullie eens vertellen wat grof is en wél klopt,’ zei Conklin kwaad. ‘Er is daar een man met een vrouw en twee kinderen, een man aan wie dit land en een groot deel

van de wereld meer verschuldigd zijn dan iemand ooit bij hem kan goedmaken, en hij is op de vlucht, hij is ondergedoken, doodsbang dat hij en zijn gezin het doel worden van een aanslag. Wij allemaal gaven die man ons woord dat er niets van zijn officiële dossier aan het daglicht zou komen, totdat het zonder enige twijfel vaststond dat Ilich Ramírez Sanchez, ook bekend als Carlos de Jakhals, dood was... Oké, ik heb dezelfde geruchten gehoord als jullie, waarschijnlijk uit dezelfde of uit een veel betere bron, dat de Jakhals hier vermoord was of daar was terechtgesteld, maar niemand – ik herhaal niemand – heeft het onweerlegbare bewijs geleverd... Toch is een deel van dat dossier aan het licht gekomen, een uiterst belangrijk deel, en ik heb daar alles mee te maken omdat mijn naam erin staat... Mijn naam en die van dokter Morris Panov, de bekende psychiater. Wij waren de enige – ik herhaal de enige – twee mensen van wie vastligt dat we nauw verbonden zijn geweest met de onbekende man die de naam Jason Bourne aannam en die in een groot aantal kringen beschouwd werd als de rivaal van Carlos wanneer het op moorden aankwam... Maar die informatie ligt begraven, hier in de kluizen van Langley. Hoe is die naar buiten gekomen? Volgens de voorschriften moet iedereen die een deel van dat dossier wil zien – van het Witte Huis tot Buitenlandse Zaken tot de heilige Gezamenlijke Stafchefs toe – dat aanvragen via het kantoor van de directeur en zijn hoofdanalisten hier in Langley. Ze moeten op de hoogte worden gesteld van alle bijzonderheden van het verzoek en zelfs wanneer ze ervan overtuigd zijn dat het een wettig verzoek betreft, volgt er nog een laatste stap. Mijn persoon. Voordat er een handtekening wordt gezet, moet er met mij contact worden opgenomen en voor het geval dat ik er niet meer ben moet er verbinding worden gezocht met dokter Panov. Beiden hebben we de wettige volmacht om het verzoek botweg te weigeren... Zo is het nu eenmaal, heren, en niemand kent de regels beter dan ik want ik ben degene die ze heeft opgesteld – ook hier op deze plek, in Langley, omdat dit de plaats was die ik het beste kende. Na achtentwintig jaar in deze geschifte wereld was dit mijn laatste bijdrage... met de volledige volmacht van de president van de Verenigde Staten en de toestemming van het Congres via de Bijzondere Commissies voor Inlichtingen in het Huis en in de Senaat.'

'Dat is zware artillerie, meneer Conklin,' luidde het commentaar van de grijsharige directeur die zich niet had bewogen en wiens stem vlak en neutraal klonk.

'Er waren belangrijke redenen om de kanonnen in stelling te brengen.'

'Dat heb ik gehoord. Een van die zware jongens heeft mij ingelicht.'

‘En verdomd terecht. Laten we het eens over verantwoordelijkheid hebben. Ik wil weten hoe die informatie is uitgelekt en het belangrijkste van alles, *wie is er op de hoogte.*’

Beide plaatsvervaarders begonnen tegelijk te praten, even kwaad als Alex, maar ze werden tot zwijgen gebracht door de DCI, die hun armen aanraakte, in de ene hand een pijp, in de andere een aansteker.

‘Doet u nu eens rustig aan en wat minder agressief, meneer Conklin,’ zei de directeur zacht, terwijl hij zijn pijp opstak. ‘Het is duidelijk dat u mijn twee mededirecteuren kent, maar u en ik hebben elkaar nooit ontmoet, nietwaar?’

‘Nee. Ik heb vier en een half jaar geleden ontslag genomen en u werd het jaar daarna benoemd.’

‘Hebt u mijn benoeming als vriendjespolitiek ervaren, net als vele anderen en volgens mij volkomen gerechtvaardigd?’

‘Dat was duidelijk het geval, maar daar had ik geen moeite mee. U leek er de juiste man voor. Voor zover ik kon oordelen was u een apolitieke admiraal uit Annapolis die aan het hoofd had gestaan van de marine-inlichtingendienst en die toevallig in Vietnam had samengewerkt met een kolonel van de mariniers die later president werd. Anderen werden gepasseerd, maar dat gebeurt nu eenmaal. Geen enkel punt.’

‘Dank u. Maar mijn twee plaatsvervaardende directeuren, maakt u daarvan wel een punt?’

‘Het is verleden tijd, maar volgens mij werd geen van beiden beschouwd als de beste vriend voor een agent in de buitendienst. Het waren analisten, geen mensen die de praktijk kenden.’

‘Is dat geen natuurlijke aversie, een conventionele afkeer?’

‘Natuurlijk. Ze analyseerden situaties op duizenden kilometers afstand, met computers waarvan wij niet wisten wie ze had geprogrammeerd en met gegevens die wij niet hadden doorgegeven. U hebt groot gelijk dat het een natuurlijke afkeer is. Wij hadden met menselijke gegevens te maken; zij niet. Zij hadden te maken met groene letters op een computerscherm en ze namen vaak beslissingen die ze niet hadden mogen nemen.’

‘Omdat er controle moest zijn op mensen zoals u,’ kwam de plaatsvervanger rechts van de directeur tussenbeide. ‘Hoe vaak missen mannen en vrouwen zoals u, zelfs tegenwoordig, niet het volledige beeld? De *complete* strategie en niet alleen maar *jullie* deel ervan?’

‘Dan had men ons vanaf het begin een vollediger beeld moeten geven, of ten minste een overzicht, zodat we kunnen proberen erachter te komen wat zin heeft en wat niet.’

‘Waar houdt een overzicht op, Alex?’ vroeg de plaatsvervanger links

van de DCI. ‘Op welk punt zeggen we “Dit kunnen we niet bekend maken... in ieders voordeel”?’

‘Dat weet ik niet, jullie zijn de analisten, ik niet. Volgens mij kun je het van geval tot geval bekijken, maar in elk geval met betere communicatiemogelijkheden dan ik ooit heb gehad toen ik in de buitendienst werkte... Wacht eens even. Het gaat niet om mij, het gaat om jullie.’

Alex keek de directeur aan. ‘Heel handig, menéér, maar een verandering van onderwerp, daar trap ik niet in. Ik ben hier om te ontdekken wie wat weet en hoe. Als u het liever hebt neem ik mijn geloofsbrieven mee naar het Witte Huis of naar het Capitool en zie ik een paar koppen rollen. Ik wil een antwoord zodat ik weet wat me te doen staat!’

‘Ik probeer niet van onderwerp te veranderen, meneer Conklin, ik wilde er alleen even van afwijken om iets duidelijk te maken. U hebt kennelijk bezwaar gehad tegen de methoden en de compromissen die in het verleden door mijn collega’s zijn gebruikt, maar heeft een van deze mannen u ooit misleid, hebben ze ooit tegen u gelogen?’

Alex keek even naar de beide plaatsvervangende directeuren. ‘Alleen wanneer ze tegen me moesten liegen, en dat had niets te maken met operaties in de buitendienst.’

‘Dat is een ongewoon commentaar.’

‘Als ze het u niet hebben verteld, hadden ze dat moeten doen... Vijf jaar geleden was ik aan de drank – ik ben nog steeds alcoholicus, alleen drink ik niet meer. Ik zat gewoon op mijn pensioen te wachten en daarom vertelde niemand me iets en dat hadden ze ook nooit mogen doen.’

‘Laat ik u zeggen dat al mijn collega’s me alleen maar vertelden dat u ziek was geweest, dat u tegen het einde van uw diensttijd niet meer functioneerde op het niveau van uw vroegere prestaties.’

Opnieuw keek Conklin beide plaatsvervangers aan en hij knikte toen hij zei: ‘Bedankt, Casset, en jij ook, Valentino, maar dat had je niet hoeven doen. Ik was een zatlap en daar moet je gewoon over kunnen praten, of het nu om mij gaat of om iemand anders. Dat is het stomste wat je hier kunt doen.’

‘Te oordelen naar wat we over Hongkong hoorden heb je dat karwei geweldig geklaard, Alex,’ zei de man die Casset heette zacht. ‘We wilden daaraan geen afbreuk doen.’

‘Ik mag er niet aan denken hoe lang jij een lastige klootzak bent geweest,’ voegde Valentino eraan toe. ‘Maar we konden niet naar je wijzen als een slachtoffer van de drank.’

‘Vergeet ’t maar. Laten we het weer eens over Jason Bourne heb-

ben. Daarom ben ik hier en daarom moesten jullie wel met me praten.'

'Dat is ook een van de redenen waarom ik even een zijspoor heb gekozen, meneer Conklin. Als professional hebt u uw meningsverschillen gehad met mijn collega's, maar ik neem aan dat u niet twijfelt aan hun integriteit.'

'Bij anderen wel. Niet bij Casset en Val. Voor wat mij betreft deden ze hun werk en deed ik het mijne; het systeem deugde alleen niet... daarover hing een dichte mist. Maar die mist is er nu niet, vandaag niet. De voorschriften zijn duidelijk en absoluut, en aangezien er met mij geen contact is opgenomen, werd er tegen gezondigd en werd ik inderdaad misleid, is er in heel reële zin tegen me *gelogen*. Ik herhaal. Hoe is dit gebeurd en *wie* heeft de informatie?'

'Meer hoefde ik niet te horen,' zei de directeur en hij pakte de telefoon die op tafel stond. 'Wilt u meneer DeSole verderop in de gang vragen of hij naar de vergaderzaal komt.' De DCI legde de hoorn neer en wendde zich tot Conklin. 'Ik neem aan dat u Steven DeSole kent.'

'DeSole, de zwijgende mol.' Alex knikte.

'Pardon?'

'Dat is een bekend grapje op de afdeling,' legde Casset uit. 'Steve weet waar de lijken begraven liggen, maar wanneer het zover is zal hij het zelfs God niet vertellen tenzij Hij hem een Vier-Nul-fiat laat zien.'

'Ik neem aan dat dat betekent dat u alle drie, vooral meneer Conklin, meneer DeSole beschouwt als een echte professional.'

'Laat mij daarop maar antwoorden,' zei Alex. 'Hij zal je alles vertellen wat je hoort te weten maar niet meer dan dat. Hij zal ook niet liegen. Hij zal zijn mond houden, of hij zal je zeggen dat hij het je niet kan vertellen, maar hij zal niet tegen je liegen.'

'Dat is nog iets wat ik graag wilde horen.' Er werd zacht op de deur geklopt en de DCI riep dat de bezoeker binnen kon komen. Een middelgrote man, iets te zwaar en met grote ogen die nog groter leken achter een bril met metalen montuur, kwam de kamer binnen en sloot de deur achter zich. Toen hij de mensen achter de tafel had opgenomen, herkende hij Alexander Conklin; hij schrok kennelijk bij het zien van de gepensioneerde geheim agent. Direct veranderde zijn reactie in die van een aangename verrassing. Hij liep met uitgestoken hand naar Conklins stoel.

'Fijn je weer eens te zien, ouwe jongen. Dat is alweer twee of drie jaar geleden, nietwaar?'

'Zowat vier, Steve,' antwoordde Alex terwijl hij hem de hand schudde. 'Hoe gaat het met de analist van de analisten en de sleutelbe-waarder?'

‘Er valt tegenwoordig weinig te analyseren of op te sluiten. Het Witte Huis lekt als een zeef en het Congres is geen haar beter. Ik hoor eigenlijk op half salaris te staan, maar zeg dat maar tegen niemand.’

‘We houden nog wel een paar dingen voor onszelf, of niet soms?’ viel de DCI hem glimlachend in de rede. ‘In elk geval over operaties uit het verleden. Misschien verdiende je je salaris toen wel dubbel.’

‘Och, ik geloof van wel.’ DeSole knikte lachend toen hij de hand van Alex losliet. ‘Maar de dagen van dossierbewakers en gewapende transporten naar ondergrondse opslagplaatsen zijn voorbij. Tegenwoordig gaat het allemaal met gecomputeriseerde fotoscans die door apparaten op heel hoog niveau worden ingevoerd. Ik maak niet langer meer van die heerlijke reizen onder militair escorte, dagdromend dat ik verrukkelijk zal worden aangerand door Mata Hari. Ik kan me de tijd niet meer heugen dat ik een aktentas aan mijn pols geketend had.’

‘Zo is het een stuk veiliger,’ zei Alex.

‘Maar er is maar heel weinig waarover ik mijn kleinkinderen kan vertellen, ouwe jongen... “Wat deed u toen u een meesterspion was, opa?”... “Eigenlijk in mijn laatste jaren niet veel meer dan een heleboel kruiswoordpuzzels oplossen, jongeman”.’

‘Past u maar op, meneer DeSole,’ zei de DCI grinnikend. ‘Misschien dien ik toch nog wel een voorstel in om uw salaris te verlagen... Van de andere kant zou ik dat niet kunnen doen, want ik geloof geen snars van wat u zegt.’

‘Ik ook niet.’ Conklin sprak zacht en kwaad. ‘Dit is doorgestoken kaart,’ voegde hij eraan toe en hij staaarde de dikke analist aan.

‘Dat is nogal wat wat je daar zegt, Alex,’ wierp DeSole tegen. ‘Zou je dat nader willen verklaren?’

‘Jij weet waarom ik hier ben, nietwaar?’

‘Ik wist niet eens dat je hier was.’

‘Aha, ik begrijp het. Het was toevallig gemakkelijk voor je “verderop in de gang” te zijn, klaar om hier binnen te komen.’

‘Mijn kantoor is verderop in de gang. Een heel stuk verder mag ik wel zeggen.’

Conklin keek de DCI aan. ‘Alweer héél handig gedaan, menéér. Haal drie mensen binnen van wie u aanneemt dat ze geen grote ruzie met mij hebben gehad buiten het systeem zelf, drie mensen die ik volgens u in de grond genomen vertrouw, en dan zal ik geloven wat zij ook maar zeggen.’

‘In de grond genomen klopt dat, meneer Conklin, omdat u de waarheid te horen zult krijgen. Gaat u zitten, meneer DeSole... Misschien aan deze kant van de tafel zodat onze vroegere collega ons goed kan

bekijken wanneer we hem iets uitleggen. Ik begrijp dat het een techniek is die buitenmensen graag toepassen.'

'Ik hoef geen barst uit te leggen,' zei de analist en hij liep op de stoel naast Casset af. 'Maar gezien die tamelijk grove opmerkingen van onze vroegere collega zou ik h m graag goed kunnen zien... Alles *goed* met je, Alex?'

'Hij maakt het goed,' antwoordde de plaatsvervanger die Valentino heette. 'Hij blaft tegen de verkeerde schaduwen, maar hij maakt het goed.'

'Die informatie had nooit bekend mogen worden zonder de toestemming en samenwerking van de mensen in deze kamer!'

'Wat voor informatie?' vroeg DeSole. Terwijl hij de DCI aankeek gingen zijn ogen achter zijn bril ineens verder open. 'O, die zeer vertrouwelijke zaak waarover u me vanmorgen iets vroeg?'

De directeur knikte en keek vervolgens Conklin aan. 'Laten we eens teruggaan naar vanmorgen... Zeven uur geleden, kort na negen uur, werd ik gebeld door Edward McAllister, vroeger van Buitenlandse Zaken en tegenwoordig voorzitter van het Nationale Veiligheidsbureau. Ik heb gehoord dat meneer McAllister met u in Hongkong was, meneer Conklin. Klopt dat?'

'Meneer McAllister was erbij,' beaamde Alex vlakweg. 'Hij vloog onder een andere naam met Jason Bourne naar Macao waar hij beschoten werd en zowat het loodje legde. Hij is een rare snuiter van een intellectueel en een van de moedigste kerels die ik ooit heb ontmoet.'

'Hij vertelde niets over de omstandigheden, alleen maar dat hij erbij was, en ik moest mijn agenda blokkeren, als dat nodig was, maar ons gesprek met u beschouwen als een allerhoogste prioriteit... Zware artillerie, meneer Conklin.'

'Ik herhaal het nog maar eens: er zijn belangrijke redenen voor de kanonnen.'

'Kennelijk... Meneer McAllister gaf me de juiste uiterst geheime codes die de positie duidelijk maken van het dossier waarover u het hebt – het verslag van de operatie in Hongkong. Op mijn beurt heb ik die informatie aan meneer DeSole gegeven, dus hij moet u maar vertellen wat hij te weten is gekomen.'

'Niemand is eraan geweest, Alex,' zei DeSole rustig, terwijl hij Conklin strak aankeek. 'Tot aan vanmorgen half tien heeft het in een donker hol gelegen, vier jaar, vijf maanden, eenentwintig dagen, elf uur en drieënveertig minuten lang, zonder dat iemand eraan is geweest. En er is een hele goede reden waarom die positie onaangetast is maar ik heb geen idee of je je daarvan bewust bent of niet.'

‘Wat dat dossier aangaat ben ik me van alles bewust!’

‘Misschien, misschien ook niet,’ zei DeSole rustig. ‘Het was bekend dat je een probleem had, ouwe jongen, en dokter Panov heeft niet zoveel ervaring als het op geheimhouding aankomt.’

‘Waar heb je het, verdomme, over?’

‘Er was een derde naam toegevoegd aan de fiattingprocedures voor dat officiële dossier over Hongkong... Edward Newington McAllister, omdat hij er zelf op aandrong en met toestemming zowel van de president als van het Congres. Daarvan heeft hij zich verzekerd.’

‘O, mijn god,’ zei Conklin zacht en aarzelend. ‘Toen ik hem gisteravond vanuit Baltimore belde zei hij dat het *onmogelijk* was. Toen zei hij dat ik er zelf achter moest komen, daarom heeft hij deze bijeenkomst geregeld... Verrek, wat is er gebeurd?’

‘Volgens mij moeten we ergens anders gaan zoeken,’ zei de DCI. ‘Maar voordat we dat doen, meneer Conklin, moet u een beslissing nemen. U moet begrijpen dat niemand van ons aan deze tafel weet wat er in dat hoogst geheime dossier staat... We hebben er natuurlijk over gepraat, en zoals meneer Casset al zei begrepen we dat u enorm goed werk hebt gedaan in Hongkong, maar we weten niet wat voor werk het was. We hoorden de geruchten van onze bureaus in het Verre Oosten en de meesten van ons namen eerlijk gezegd aan dat die met het verder vertellen overdreven werden, en meer dan wat ook kwam uw naam naar boven en die van de huurmoordenaar Jason Bourne. De geruchten luidden toen dat u verantwoordelijk was voor de gevangenneming en de executie van de moordenaar die wij kenden als Bourne, maar toen u net zo kwaad was gebruikte u nog de uitdrukking “de onbekende man die de naam Jason Bourne *aannam*”, waarmee u eigenlijk zei dat hij nog leefde en zich verborgen hield. Om het heel duidelijk te zeggen, we weten niet wat we erover moeten denken... ik in elk geval niet.’

‘U hebt het dossier niet gelicht?’

‘Nee,’ antwoordde DeSole. ‘Dat was mijn beslissing. Misschien weet je het of misschien weet je het niet, maar elke ongeoorloofde toegang tot een uiterst geheim dossier wordt automatisch aangeduid met een datum en een uur waarop het plaatsvond... Aangezien de directeur me vertelde dat de geheime dienst in alle staten was omdat er een dossier illegaal was ingezien, besloot ik het daarbij maar te laten. In bijna vijf jaar niet gelicht, daarom niet gelezen of zelfs maar bekend, en daarom ook niet in handen gegeven van kwaadwillende mensen, wie ze dan ook zijn.’

‘Je hebt je in je rug zeker gedekt tot de laatste vierkante centimeter?’

‘Dat heb ik inderdaad, Alex. Dat was informatie met een ruiter van het Witte Huis erop. Het is momenteel hier vrij rustig en niemand heeft veel zin om herrie te trappen in het Ovale Kantoor. Er zit een nieuwe man achter het bureau, maar de vorige president is nog springlevend en behoorlijk eigenzinnig. Hij zou worden geraadpleegd, dus waarom zouden we herrie riskeren?’

Conklin bekeek elk gezicht, één voor één en zei zacht: ‘Jullie kennen dus het verhaal echt niet?’

‘Dat is de waarheid, Alex,’ zei plaatsvervangend directeur Casset.

‘De hele waarheid, rotzak,’ stemde Valentino in met een halve glimlach.

‘Op mijn woord, ouwe jongen,’ voegde DeSole eraan toe en zijn heldere, grote ogen keken Conklin strak aan.

‘En als u onze hulp hebben wilt, horen we wat meer te weten dan elkaar tegensprekende geruchten,’ vervolgde de directeur, achterovergeleund in zijn stoel. ‘Ik weet niet of we kunnen helpen, maar ik weet wel dat we heel weinig kunnen doen als we zo volledig in het duister tasten.’

Opnieuw keek Alex iedereen aan, de groeven in zijn verontruste gezicht opvallender dan ooit, alsof de beslissing even te moeilijk voor hem was. ‘Ik zal u niet zijn naam vertellen omdat ik mijn woord heb gegeven... misschien later, nu niet. En die kan niet worden gevonden in het dossier, daar staat hij ook niet in; het is een schuilnaam – daarop heb ik ook mijn woord gegeven. De rest zal ik jullie vertellen omdat ik jullie hulp nodig heb en omdat ik wil dat dat dossier in zijn donkere hol blijft... Waar moet ik beginnen?’

‘Misschien met deze bijeenkomst?’ suggereerde de directeur. ‘Wat was de aanleiding ertoe?’

‘Goed dan, dat is vlug genoeg verteld.’ Conklin staarde nadenkend naar het tafelblad, greep afwezig zijn stok vast en sloeg toen zijn ogen op. ‘Gisteravond is er in een pretpark buiten Baltimore een vrouw vermoord...’

‘Ik las er iets over in de *Post* vanmorgen,’ viel DeSole hem in de rede, heftig knikkend zodat zijn dikke wangen trilden. ‘Mijn hemel, was jij...’

‘Dat heb ik ook,’ interrompeerde Casset met zijn bruine ogen strak gericht op Alex. ‘Het gebeurde voor een schiettent. Ze hebben de geweren buiten werking gesteld.’

‘Ik zag het bericht en dacht dat het een of ander afschuwelijk ongeluk was.’ Valentino schudde langzaam zijn hoofd. ‘Ik heb het eigenlijk niet gelezen.’

‘Ik kreeg mijn gewone dikke stapel krantenknipsels en dat is ’s mor-

gens genoeg journalistiek voor wie dan ook,' zei de directeur. 'Ik herinner me zo'n bericht niet.'

'Was je erbij betrokken, ouwe jongen?'

'Als ik dat niet was, was het een afschuwelijke verspilling van een mensenleven... Ik moet eigenlijk zeggen als wij er niet bij betrokken waren.'

'Wij?' Casset fronste gealarmeerd zijn voorhoofd.

'Morris Panov en ik ontvingen gelijkkluidende telegrammen van Jason Bourne waarin hij ons vroeg om half tien gisteravond in het pret-park te zijn. Het was dringend en we moesten hem ontmoeten voor de schiettent, maar we mochten onder geen enkele omstandigheid zijn huis bellen of iemand anders... Los van elkaar namen we aan dat hij zijn vrouw niet ongerust wilde maken, dat hij ons zelf iets wilde vertellen wat zij niet mocht weten... We kwamen tegelijk daar aan, maar ik zag Panov het eerst en ik vertrouwde de zaak niet. Hoe je het ook bekijkt, zeker vanuit Bournes gezichtspunt, hadden we eerst met elkaar contact moeten opnemen en moeten praten voordat we daaraan gingen; maar we hadden opdracht dat niet te doen. Het stonk, daarom deed ik mijn best ons zo snel mogelijk daarvandaan te krijgen. De enige manier leek een afleidingsmanoeuvre.'

'Dus zaaide je paniek,' zei Casset met overtuiging.

'Het was het enige wat ik kon bedenken, en een van de weinige dingen waarvoor deze verdomde stok deugt, behalve dat-ie me over-eind houdt. Ik ranselde op elk scheenbeen en knieschijf die ik kon zien en stompte in een paar magen en tietten. Wij raakten buiten de cirkel maar die arme vrouw werd vermoord.'

'Wat dacht je ervan... denk je ervan?' vroeg Valentino.

'Ik weet het echt niet, Val. Het was een valstrik, dat staat vast, maar wat voor valstrik? Als het juist is wat ik toen dacht en wat ik nu denk, hoe kon een gehuurde scherpschutter dan op die afstand missen? Het schot kwam van links boven me – al heb ik het niet gehoord – maar de plaats van de vrouw en het bloed op haar hals gaven aan dat ze zich omdraaide en in de draai de kogel opving. Er kon niet zijn geschoten vanuit de tent; die geweren zitten aan kettingen en de zware bloeding in haar hals werd veroorzaakt door een veel groter kaliber dan van een van die stomme speelgoedjes daar. Als de moordenaar Mo Panov of mij had willen doden, had het dradenkruis in zijn telescopisch vizier nooit zó ver van het doel kunnen zijn. Niet als mijn redenering klopt.'

'Precies, meneer Conklin,' viel de DCI hem in de rede, 'u bedoelt de huurmoordenaar, Carlos, de Jakhals.'

'Carlos?' riep DeSole uit. 'Wat heeft de Jakhals in 's hemelsnaam te maken met een moord in *Baltimore*?'

‘Jason Bourne,’ antwoordde Casset.

‘Ja, zover begrijp ik het ook, maar het is allemaal verschrikkelijk verwarrend! Bourne was een smerige huurmoordenaar uit Azië die naar Europa kwam om Carlos uit te dagen en die verloor. Zoals de directeur zojuist zei ging hij terug naar het Verre Oosten en werd hij vier of vijf jaar geleden gedood, maar toch praat Alex alsof hij nog leeft, dat hij en iemand die Panov heet telegrammen van hem kregen... Wat hebben in 's hemelsnaam een dood stuk schorem en de meest ongrijpbare huurmoordenaar van de wereld te maken met gisteravond?’

‘Je was er niet bij een paar minuten geleden, Steve,’ antwoordde Casset opnieuw zacht. ‘Kennelijk hadden ze een heleboel te maken met gisteravond.’

‘Pardón?’

‘Ik geloof dat u beter vooraan kunt beginnen, meneer Conklin,’ zei de directeur. ‘Wie is Jason Bourne?’

‘Zoals de wereld hem kende, een man die nooit heeft bestaan,’ antwoordde de vroegere geheim agent.

3

‘De oorspronkelijke Jason Bourne was tuig van de richel, een compleet geschifte zwerver uit Tasmanië die toevallig in Vietnam terecht kwam als lid van een brigade die zelfs in deze tijd niemand zich wenst te herinneren. Het was een zootje moordenaars, asocialen, smokkelaars en dieven, voornamelijk ontsnapte misdadigers, velen van hen ter dood veroordeeld, maar ze kenden Zuidoost-Azië als hun broekzak en ze opereerden achter de vijandelijke linies – betaald door ons.

‘*Medusa*,’ fluisterde Steven DeSole. ‘Alles is weggestopt. Het waren beesten, die links en rechts zonder reden of zonder rechtvaardiging moorden begingen en die miljoenen hebben gestolen. Een stelletje wilden was het.’

‘De meesten, niet allemaal,’ zei Conklin. ‘Maar de oorspronkelijke Bourne was tot elke rottigheid in staat, ook het verraden van zijn eigen mensen. De leider van een bijzonder gevaarlijke opdracht – gevaarlijk, verdómmme, het was je reinste zelfmoord – betrapte Bourne erop dat hij hun positie doorseinde naar de Noordvietnamezen. Hij schoot hem ter plekke neer en gooide het lijk in een moeras om daar weg te rotten in het oerwoud van Tam Quan. Jason Bourne verdween van het aanschijn der aarde.’